

Pelerin în Țara Drăgășaniului din Vâlcea de Jos

Nu aș fi crezut vreodată că am să simt altfel monumentul Eteriștilor din noaptea lui '21, să pășesc pe unde Donna Alba săruta iubirea în ultimele foi, să visez în Grandiflora, să văd tătarul învins de Stroe Buzescu, să admir Oltul cum se zbate între viile Brătienilor și Stirbey... să dau sens acestui cuvânt de Cer... Țara Drăgășanilor.

Țara Drăgășanilor se mărginește cu câmpia de jos, dar se închină la Mamu, la Dobrușa, la Morunglavu. Țara Drăgășanilor este un tărâm ferecat în lutul Lungeștilor, urcat în viile Prundenilor, dănțuit cu picioarele goale ale fetelor din Orlești și pictat în castelele de fân ale Suteștilor.

Nu, e drept, Țara Drăgășanilor nu este cu nimic mai prejos decât restul țărilor din Majestuoasa Vâlce, este parfumul târgului unde oltenii cobilițari ai Caracalului veneau înspre aristocrația podgorenilor pentru a mirosi teii frumoși ai Drăgășanilor... Știe, oare, careva marea convulsie politică a secolului XIX, când conservatorii se confruntau cu liberalii de Drăgășani? Pentru că da, la Drăgășani a fost cea mai mare dispută între stânga liberală din acea vreme și marii podgoreni, conservatori prin tradiție.

Cele mai multe baluri, cele mai multe danțuri aici se

întâmplau; într-un areal cosmopolit, dar aici a fost o crâncenă dispută între comercianți și producători. Unii fără de alții nu puteau trăi, dar fiecare încerca să-l supună pe celălalt. Drăgășaniul a avut reverberații ideologice multă vreme, el devenind încet un târg al Brătienilor față de podgoreni boieri dimprejur, care au rămas conservatori – Voicescu, Sutescu, Orleanu, Stirbey. Și doar să ne imaginăm zarva care se isca în piața mare a Drăgășanilor când se întâlneau podgoreni cu comercianții și căutau intersecția prețului!

Ieșim din acest parfum și mergem spre domeniul Voicestuului, unde, pe o aruncătură de mal uscat de Olt, a apărut Țara Ardeiului, loc unde parcă toată Câmpia Română de mai jos a vrut să arate cum arată în splendida ei vestimentație. Dincolo, la Lungești, ielele au îmblânzit lutul, l-au ars și s-au jucat de-a Dumnezeu, dând bărbatului poftele de noapte și truda de zi. Pentru că la Lungești începe visul de mai sus, cel care se numește Vâlcea frumoasă. Lungeștiul are olari, are păduri, îl are pe Dumnezeu rezemat de fiecare casă.

Iar la Ștefănești, la moșia Dobrușei, au fost povești pe care nici Emily Bronte nu le-ar fi putut reda mai frumos. Au fost și iubiri și otrăvuri, și decântece și Crăciunuri cu fast și incendii. Dar la Ștefănești avem iar mănăstiri și schituri, de parcă Țara Drăgășaniului ar vrea să arate pelerinului un crâmpei de Horezu de șes.

Oltul se curbează în sus spre Orlești și Prundeni, punând limita la via nobilă. Da, aici este blestemul ielelor. Orice viță care trece de limita Orleștiului devine viță din popor, ca un șarpe de uscat, speriat, în locul unui dragon de apă.

Țara Drăgășaniului este azi cea mai frumoasă poveste a piciorului cu gleznă albă a Zânei de Vâlcea. Un basm care iarna desenează copaci cu cretă înghețată, primăvara le pune acuarele vii, vara aduce greierii, iar toamna ne imbată pe toți cu nemurirea viei.

Rămâi, călătorule, în Țara Drăgășanilor de Vâlcea, preț de o clipă, să auzi luptele lui Tudor, teascul cum picură, ceramica frământată, vecernia din vechiul schit, iubirea Donnei Alba, fânul cosit și tot timpul cum curge în unda Oltului Rege..

Mihai IONESCU

SURSA: <http://www.ramnicuvalceaweek.ro/?p=19673>